

Až k něčemu dojde...

Jako ten, kdo má po řadu let osobní zkušenost s praktickou pomocí lidem v nouzi – ať už jde problémy s bydlením, doklady, perzekuci kvůli etnickému původu, či problémy s nedostatkem financí na zabezpečení základních potřeb k přežití – jsem jednoznačně pro pomoc uprchlíkům. Ale jedním dechem okamžitě dodávám: těm, kterým jde o život z politických či náboženských důvodů, lidem ochotným se zapojit a pokud možno asimilovat v hostitelské zemi. Navíc jsem pro pomoc zcela adresnou a nad to pouze těm, které vytipuje a prověří někdo sám důvěryhodný, kompetentní a zodpovědný.

Z mého pohledu tyto podmínky v dané chvíli pravděpodobně splňují pouze syrští a iráčtí křesťané, kteří mají na vybranou ze čtyř možností: odejít ze svého domova, platit extrémní daň jako jinověrci, stát se muslimy nebo zemřít.

Jasně dávám na srozuměnou, že rozhodně nejsem příznivcem všeobjímající podpory komukoliv, kdo se přeplaví přes Středozemní moře, nebo pěšky přejde Balkán.

Důvodů pro svůj jednoznačný postoj mám několik:

- (1) Je naprosto účelově podsouvaným a tedy nehorázným mýtem, že Evropa potřebuje pracovní síly a i proto je potřeba uprchlíky přijmout. Vždyť máme mnoho miliónů nezaměstnaných! Nehledě na to, že bychom zcela nehumánně zneužívali lidi v nouzi k pracem, které nikdo z našich nezaměstnaných nechce vykonávat. O co jiného, než o určitou variantu ekonomického nevolnictví by se jednalo? (Mimoходом, skutečný nedostatek pracovních sil měla Evropa po epidemii „černé smrti“ a také po třicetileté válce – a vždycky se s problémem během jedné až dvou generací zdárně vyrovnala.)
- (2) Většina současných emigrantů je ve skutečnosti ekonomických. Řada z nich přes válečné oblasti putuje z hloubi Afriky, protože převoz do Evropy je momentálně dobře kvetoucím obchodem – zejména v severoafrických zemích, které se ocitly v chaosu. Tito ekonomičtí běženci se ve skutečnosti pouze chtějí napojit na až příliš laskavý a milosrdně všeobjímající evropský sociální systém.
- (3) Pokud ze zemí, kde se válčí, utečou mladí, bojeschopní muži – tedy skutečně utečenci kvůli válce (a těch mladých, urostlých mužů je na lodích, alespoň podle zpravodajských záběrů, skutečně většina), kdo vyžene uzurpátory a různé polovojenské bojůvky? Vybojují válku snad ženy a děti, které ve válečných zónách zůstávají? Těžko. Budou pouze dalšími oběťmi. Jsem si vcelku jistý i tím, že EU ani Američané to také zcela jistě nebudou, přestože za chaos ve válčících oblastech nesou svůj nezpochybnitelný díl zodpovědnosti.
- (4) A v neposlední řadě jde o ohrožení národní bezpečnosti. Kolik z těch mnohdy dobře oblečených, s mobily s navigacemi a penězi vybavených mladých mužů, kteří se přesouvají z jihu Evropy na její sever, je ve skutečnosti lidmi se skrytou identitou? Na to doposud neumí seriózně odpovědět žádná západní rozvědka. A může přijít čas, kdy se budeme jenom divit...

S ohledem na výše řečené mi přijde jednoduché, laciné a dokonce si troufnu říci, že krátkozraké, totiž demonstrovat na podporu uprchlíků, když mě to vlastně nic nestojí. Maximálně někde chvíli stát v nepohodlí s transparentem a vykřikovat mediálně líbivá hesla, či pro uklidnění svého svědomí poslat nějakou tisícovku na „uznávané“ a žel i profláknuté neziskovky. Takové jednání je navíc i licoměrné, protože veškeré náklady spojené s přijetím emigrantů budou hrazeny buď „z daní všech“ nebo „z Evropy“ (takže opět jen z daní, které mocní oškubou z obyčejných lidí).

Poněkud jiná by byla situace, kdyby kdokoliv z nadšených podporovatelů buď prodal veškerý svůj majetek a z utržených peněz by podpořil ekonomické běžence (ale nikdo z aktivistů se nechce mít přeci hůře, než se má, takového altruistu jsem mezi nimi doposud nezaznamenal), anebo si některé z uprchlíků vzal z uprchlického tábora k sobě domů, ovšem na vlastní náklady a navíc s veškerou právní zodpovědností (avšak pokud vím, to také nikdo z aktivistů zatím neudělal). Proto mi nezbývá, než se ptát: *Komu jednání takových proimigračních demonstrantů ve skutečnosti slouží?!*

Doposud se u nás nic vážného, a to zejména díky policii, nestalo. Skutečně by mě však zajímalo, jak se entusiastičtí proimigrantští aktivisté zachovají ve chvíli, kdy dojde k nějakému skutečnému maléru, nedej bože, když někdo z běženců vztáhne ruku na život jejich blízkých... Zůstanou i v takovém případě stejně naivní a krátkozrací? Radikalizují se? Nebo stáhnou ocas mezi nohy a na nějakou dobu se odmlčí, aby se opět v příhodný čas zviditelnili?

Jsem toho názoru, že pokud můžeme, máme pomáhat. Ovšem pomoc druhému má být aktem naprosto dobrovolného rozhodnutí a osobního přesvědčení vycházejícího z hlubokého lidského soucitu s těmi, kdo pomoc opravdu potřebují.

To ostatní je jen líbivá faleš.

— Petr Plaňanský